

Restaurace

Rublu jsme měli relativně dostatek, a tak jsme se ve čtyřech rozhodli navštívit nějakou luxusnější restauraci, abychom viděli, jak si žije místní honorace. Říkali jsme si, že i kdyby to stálo víc peněz, tak nás to pro jednu nezabije.

První problém nastal u vchodu, kde nám bylo řečeno, že vstup do restaurace je jen na speciální bumážku neboli povolení a že tam nemůže vejít jen tak kdekdo. Briskně jsme dotyčné dáme vysvětlili, že my nejsme jen tak kdekdo, ani žádnéj hej počkej, ale delegace ze sprátelené socialistické země, která má nejenom bumážky a zejména styky s místním *načálnikem*. Ihned bylo po problému a byli jsme uvedeni do velice krásné a bohatě zdobené restaurace. Obsluha se nás zeptala, co si dáme. Při dotazu na jídelní lístek dotyčná dáma příliš nechápala, později jsme zjistili, že žádný nemají. Někdo z nás podotknul, že by bylo prima dostat nějaké maso. Paní to vzala jako objednávku a zmizela v kuchyni.

Po asi patnácti minutách přinesla jeden malý talířek s jediným plátkem masa, který postavila doprostřed stolu a před každého dala relativně bohatý talíř s různou zeleninou. Uvedla nás do značných rozpaků. Zeleninu samozřejmě zblajzneme, ale co máme dělat s tím jediným plátkem masa uprostřed? To se o něho máme poprat? Nakonec jsme si ho čestně rozdělili na čtyři díly a pochopili, že s masem to byla trefa vedle.

Musíme si objednat něco, co je pro Sovětský svaz typické, i když jsme v chudém Uzbekistánu, napadlo nás. Co třeba horkou čokoládu, o které jsme čítali v ruské literatuře? Od nápadu nebylo daleko k činu. Paní odkvačila a po pár minutách se vrátila zpět. Obřadně přinesla talířek a na něm zabalenou českou čokoládu na vaření značky Orion. Dýchla na nás nostalgie domova. Milá paní před námi čokoládu rozbalila a nalámala ji – snad čistýma rukama – na úhledné obdélničky. Chvilku jsme na ten talířek uprostřed stolu nevěřičně koukali. Koneckonců jídlo jako jídlo. Kostičky v nás zmizely během okamžiku.

Jenže co s dalším chodem? Začínali jsme o kvalitách tohoto údajně luxusního podniku pochybovat. Nevím už koho napadlo objednat si šampus. Rusko je přece vyhlášené tímhle mokem. *Sovetskoe igristoje...* Byl to jediný chod, který proběhnul bezproblémově. Dáma přinesla láhev vychlazeného šampusu, a dokonce čtyři skleničky, takže jsme nemuseli pít z láhve. Další láhev jsme zavrhlí, v tomhle vedru by to mohlo být smrtelné. Vedro podnítilo další nápad. Všude v Rusku přece mají vynikající zmrzliny (*moroženoje*), co si dát zmrzlinový pohár? To by konečně mohl být kýžený kulinářský zážitek. Zmrzlina, šlehačka, oříšky, karamel, čokoláda. Sbíhaly se nám sliny. Dáma vyslechla naše přání a posmutněla. Chvilku diskutovala o naší poslední objednávce s kolegou. Pak vyběhla ven. Na náměstí koupila klasickou sovětskou zmrzlinu, takovou tu mezi dvěma oplatkami. Rozbalila ji a dala na talířek doprostřed stolu...

Bylo nám jasné, že jsme viděli vše, co jsme chtěli a dostali asi maximum, které bylo možné. Posezení v noblesní restauraci jsme rychle ukončili, zaplatili a odešli. Byla to první a také poslední restaurace, kterou jsme v Uzbekistánu navštívili. Opakování je sice matkou moudrosti, ale v tomto případě nám přišla návštěva jakékoli další restaurace zcela zbytečná.